

Ἐφημερίς
 ποῦ διαβάζεις κι' ἀπορεῖς
 θὰ βγαίνη πάντα τὸ πρωὶ ἐκάστης Κυριακῆς
 κι' ὁ ἌΡΒΑΣ θὰν' ἀπεύθυνος συντάκτης κι' ἰδρυτῆς

Ἔτος πρῶτον ἀριθμοῦμεν κι' εἰς τὰς Πάτρας κατοικοῦμεν	Ἔτος ἐννηηκόσα τριάκοντα καὶ χίλια ποῦ ὁ Παπανδρέου χαλὰ τὰ Μοναστήρια	Τοῦ κάθε φύλλου ἡ τιμὴ εἶναι μονάχα μιὰ δραχμὴ.
<p>Εἰς δραχμὰς πενήντα μόνον τὴν τοῦ ἔτους συνδρομὴν κι' εἴκοσ' πέντε τ' ἑξαμήνου καθωρίσαμεν τιμὴν γιὰ τὰ ξένα μέρη ὅμως δυὸ δολλάρια, κι' αὐτὰ εἰς τὸ χέρι ἀπ' τὸν καθένα καταβάλλονται μπροστὰ Ἐπιστολὰς καὶ συνδρομὰς προσωπικῶς μόνον σ' ἐμὰς</p>		32
Φύλλον τριάκοντα καὶ δυὸ ἐν Καρναβάλῳ καὶ χορῶ	Ἐννῆα μηνὸς μετροῦμε ἀπ' τὸν κουτσοφλεβάρη καὶ νὰ! στὴ Μιτυλήνη, φωνάραϊς! γιὰ τὸ ψάρι!	

**Σπαθοφόρων πᾶρσιτῆσεις
 κι' ἀπειλαὶ ὦ-λαὶ-ὦ-λαὶ
 ἐπικλήσεις, συγκινήσεις
 τελευταῖαι καὶ σχλαί !!**

Καὶ πάλι ἡ σακαράκα σπουδαίως δυσφορεῖ
 κι' ὁ Ζάνας ἀπ' τὴν ἄλλη μεγάλως ἀπορεῖ
 κι' ἡ εἶδησις ἐπίσης σπουδαίως συγκινεῖ
 κι' ἡ ἐντύπωσις ταράσσει τοὺς πάντας ἀλγεινῆ
 κι' ἡ αἰτησις ἀδείας τοῦ φίλου Τσαπραλῆ
 μᾶς κάνει νὰ φωνάζω! Ἀλοίμονον... Ἀλλοῖ!
 Καὶ πάλι φασαρία μεγάλη! στὴν Πατρίδα
 Πατρίδα! Δὲν βαρύνεσαι! Μιὰ σκουλικάρα γίδα
 ποῦ ζῆ καὶ δὲν πεθαίνει κι' αὐτὴ μετὰ τῶν ἄλλων
 κι' αἰσθάνεται μονάχα σὰν τῆς πατεῖς τὸν κάλλον!

Καὶ πάλ' οἱ σπαθοφόροι, καθένας, ἀπειλεῖ,
 κι' ἐντύπωσις ταράσσει τοὺς πάντας, ἀλγεινὴ
 ἂν ἔχουν τὰ σπαθία καὶ πέρνουν πληρωμὴ
 νὰ φέρνουν κάθε μέρα συγκίνησι τρανὴ
 στὸν κόσμον, μὰ ἡ φορὰ τους, κανεῖν δὲν συγκινεῖ
 γιὰτὶ ὅμοια ὁ Καραγκιόζης κι' ὁ Νιόνιος κάθε μέρα
 καὶ μὲ πολλὴ φοβέρα
 τὰ κάνουν στὸ... πανί.

**Κόκκινη κλωστή δεμένη
στην ανέμη τυλιγμένη
δός της κλώτσο να γυρίση
παραμύθι ν' αρχίση**

Στην παράξενη τή χώρα
π' όλοι τώρα πήραν φόρα
και θαυμάζουνε τή Νίκη!,
Ποία δόξα! ποία φρίκη!
φευ! και τρέλλα, φευ! ήλικη!
όταν με τήν άμφιλύκη
έβγενεν ή Μις 'Αλίκη
Μις Εύρώπη στο Παρι
κι ό Μπερνάρ τήνε φιλεϊ
κι ό καθένας άπορεϊ.
όπως γράφει ή Βολοντέ,
πώς έμπόρεσε ποτέ
ή 'Ελλάδα μας να βγάλη
καλλονή ποϋ δεν εϊν' άλλη
Μια μπιζοϋ, και κομματάκι
και σωστό άγαλματάκι,
μια σωστή χαριτωμένη,
καστανή και μορφομένη,
άλλα και μελαχροινή
έξασία καλλονή,
όπως λέν Παρισινοϊ,
οϊ άνθρῶποι τῶν γραμμάτων
τῶν ὠραίων θεαμάτων,
όπου κάθε παραδέλλα,
άμα πῆ καμμία τρέλλα,
να! , οϊ άλλοι από κοντά του
τοϋ σηκώνουν τί μυαλά του
και θές φταίει ό άέρας
θέλεις τόχει τὸ Παρι.
όλοι φθάνουν μέχρι τρέλλας,
και φρενήρεις και μουρλοϊ!!

Πλήν εν τούτοις καμαρώνω
κι' εγώ ως 'Ελλην άκραιφνης
και πῶς θέλγομαι... λιγώνω!
νάχω γώ, μιά τέτοια Μις!
κι' όσο σκέπτομαι... ιδρώνω
και στο τέλος... πελαγώνω
στων ...ιδρώτων τὰ νερά
κι' έτσι ... άποχανωμένος
πληγωμένος, πεθαμένος
τὰ σϋρι του Παραδείσου
όνειρεύομαι τ' άβρα!.
κι' ό! ιδρώτες και νερά!
και άφέλεια;... καμμιά

Πλήν εν τούτοις τήν 'Αλίκη
ύστερ' από τέτοια Νίκη
τήν θαυμάζω
και φωνάζω
Χαϊρε! Ω! χαϊρε 'Ελλάς μεγάλη,
ποϋ τ' άφράτα σου τὰ κάλη
έξετίμησαν κι οϊ άλλοι

έπι τέλους μιά φορά,
και ζωγράφοι και δασκάλοι
Πολωνοϊ, 'Εγγλέζοι, Γάλλοι,
τι μεγάλη συμφορά!,
και δεν πήγανε τοϋ κάκου
τὰ χειροκροτήματά μας
γιατι βγήκ' ή Διπλαράκου
και παρὰ τὰ κλάύματά μας
Μις Εύρώπη στο Παρι
κι' ό Μελάς θε ν' άπορη
μ'... άλλο κατι θα μās βρη
για ν' αρχίση τώρα πάλι
μέσα στής χαρās τή ζάλη
τὸ δικό του τὸ τροπάρι
και ό διάολος να τὸ ... πάρη!
όπου θέλει άς τόνε ... βγάλη!!

Πλήν εν τούτοις τήν 'Αλίκη
ύστερ' από τέτοια Νίκη
μέ χαρὰν χειροκροτῶν
κι' εν χειρσϊ φανὸν κρατῶν
εϋθαρσῶς τήν εκθειάζω
κι' ως Ρώμηδς κι' εγώ κοχλάζω
σάν καζάνι... ήγουν... βράζω
και με δύναμι φωνάζω..
«Χαϊρε τοϋ ὠραίου ὄνειρου!
Κόρη, ὠραία 'Αλίκη 'Εσϋ,
ποϋ στα ύψη τοϋ 'Απειρου
φθάνεις σάν άκτις χρυση!!
πῶχεις μάτια ζηλεμμένα
σῶμα, στήθη άφροπλασμένα
κοντυλένια καστανή
Μις 'Ελλάς, Μελαχροινή,
άπαλή και φιλιπσένια
π' όλοι γίναμε για σένα
έπ' εσχάτων σάν.. τρελλοϊ
Χαϊρε! Μις εις τὸ Παρι!
ποϋ σε σκέπτομαι και νοιώθω
τι λαχτάρα! μούρλια, πόθο!
Σάν εσένα... λιγουλάκι
νάχα τέτοιο πλασματάκι
να τοϋ ρούφαγα τὰ χείλη,
ποϋκαμε Φειδίου σμίλη
για να πήγαινε λιγάκι
πάρα κάτω τὸ φαρμάκι
πῶχω τῶρ' από τήν πείνα
για να ζήλευε καθένας
και ό τάδες και ό δεϊνα
κι' ό Μελάς ποϋναι τής πέννας
και φωνάζει στην 'Αθήνα!!!!

Κόκκινη κλωστή λυμένη,
κάποια μ, άκουσ, ή καϋμένη
και να... πῶς με περιμένει!!
άναψοκινισμένη!!
'Ετσι ποϋν' αι περιστάσεις
δι' άγαλματώδεις στάσεις
κι' εγώ τρέχω, για τήν τάξι
κι' οϋθε βρέξη!! κι' οϋθε! στάξη!!

Ἡ Καμπάνα ὕμνον ψάλλει
στῆς δεκάρας μας τὸ χάλι

Ἀχανές καὶ ἔρημια
περιβάλλει τὸν Ὀρφέα
καὶ γυμνὴ καὶ φρικαλέα
μὲ ἀπαίσια κραυγὴ
πανταχοῦ γυρνᾷ ῥιγῶσα
τῆς δεκάρας ἢ μορφὴ
ξεφτισμένη καὶ πεινωσα,
ἀπ' τὰ νύχια ὡς τὴν κορφὴ

Φεῦ! ἡ δόξα σου δεκάρα!
Πῶς κατήντησες!! Λαχτάρα!
Εἰς τοὺς δρόμους πεταμμένη
ντροπιασμένη λιγδιασμένη!
λιγωμένη, σκόδρασμαμένη
ἕναν πειά δέν συγκινεῖς
καὶ δέν σκύβει νὰ σὲ φτάσῃ
οὔτε νὰ σὲ λογαριάσῃ
ὅπως ὅποτε... κανεῖς!!

Ὅταν ἤμουνα μικρούλη
μὲ μισὴ ἀπὸ σὲ πεντάρα
καραμέλλαις καὶ κουλοῦρι
πῶς ἀγόραζα μὲ σὲ!!
τώρα πλέον, τί κατάρρα!
διὰ τίποτε δέν κάκεις
κι ἐν ὀλίγοις θὰ πεθάνῃς
ὄχι ἐν κρότοις καὶ ὄργανοις
οὔτ' ἐν δόξῃ καὶ τιμῇ
κι ἡ κηδεῖα σου θὰ γίνῃ
ὄπως πᾶμ' αὐτοστιγμεί
καὶ μὲ σκουπιδιῶν κάρρον
θὰ σὲ πάρουν ἄρον, ἄρον...
κι' αὐτὸ μόνον, θὰ σοῦ μείνῃ
ὕστερνή γιὰ σὲ... τιμῆ!!!

Ὁ Φάπας καὶ συζήτησιν ἀρχίζει
κι' ὁ Κλάπας ἐπιτέλους τὸν ξυλίζει

Φ.— Νὰ ποῦ πάντοτε γκρινιάζεις, μικρὸ Κλάπα; Εἶδες τώρα
ποῦ ἀποσπασμάτων πλήθος περιέτρεξε τὴ χώρα
καὶ σὲ κάποιον μέρος πέρα, ποῦ ὁ νοῦς μου δέν τὸ βάνει
ἐσκοτώσαν τώρα πλέον καὶ τὸ Λήσταρχο Μπαμπάνη;
Κι' εἶδες, Θεέ μου! τί τραβάει τὸ κακόμοιρο κεφάλι
ποῦ τὸν πᾶνε δῶθε κείθες χωροφύλακες καὶ ἄλλοι
μέσα στῶν χορῶν τὴ ζάλῃ
τώρα... μέσ' τὸ Καρναβάλι;

Εἶδες ὑπουργοὺς νὰ γράφουν γι' ἀμοιβὰς καὶ δι' ἐπαίνους
εἶδες στὰς ἐφημερίδας τῆς **Πατριδος**, ἄλλους αἴνους
τῇ στιγμῇ ποῦ γιὰ τὰ ψάρια ἀπειλοῦν στὴ Μιτυλήνη
καὶ τὸν φόρον νὰ γλυτώσουν μᾶς ἐζήτησαν κι' ἐκεῖνοι.

Κ.— Εἶδα κι' ἐγὼ χαιρῶ πρῶτος μεθ' ὑμῶν, μὰ καὶ τῶν ἄλλων
μέχρι τῶν μυχιαϊμάτων, δηλαδὴ μέχρι κοκκάλων!
κι' ἀπεδείχθη πειά ἐμπράκτως,
πῶς ὑπάρχει κάπου, Κράτος!

Φ.— Μὰ δὲν μεῦπεσποῖαν γνώμην γιὰ τὴν Μῆς Εὐρώπην ἔχεις
Κ.— Δὲν θὰ πάψῃς μὲ τὸ νοῦ σου σ' ὄλα πειά, λοιπον νὰ τρέχεις;
Τώρα θέλεις καὶ τὴ γνώμη, ὅπου ἔχω σχηματίσει
γιὰ τὴν Μῆς, ποῦ στὴν Εὐρώπη τοὺς ἀρχαίους θ' ἀναστήσῃ
Κι' ὅμως εἶμ' εὐτυχισμένος, ποῦ δέν πήγανε τοῦ κακοῦ
τόσα δῶρα, τόσαι κρίσεις γιὰ τὴν Μῆς τοῦ Διπλαράκου

Μὰ μοῦ φαίνεται ἐν τοσοῦτω
ἐν καιρῷ, ποῦ λὲς, τοιοῦτω!
Τὶ λαχτάρα νᾶσαι Μῆς,
ὁ καθένας νὰ σὲ σπρώχνῃ
νὰ σ' ὀρέγεται... ν' ἀπλώνῃ
μάτς, καὶ μούτς, νὰ σὲ φιλῇ
ἄλλος δίπλα, σᾶν τὸν κλέφτη
νὰ φροντίζῃ νὰ σοῦ...πέφτῃ
καὶ σαχλὰ νὰ σοῦ μιλῇ
καὶ τὸ μάτι νὰ σοῦ κλῇ

Φ.— Ἔτσι τάχει αὐτὸς ὁ κόσμος στὴν κακὴ τὴν ἐποχὴ μας
ἄλλος τρέχει νὰ θανατήσῃ
κι' ἄλλος κάτι νὰ... σοῦ ψαύσῃ

γιατὶ βέβαια καθένας τριγυρνᾷ τὴν καλὴ μας
Τὶ τὰ θέλεις ἔχω χάσει. Γίναμε γιὰ πανηγύρια

Κ.— Καὶ τό λέγεις μεσ' τὴν ὥρα ποῦ χαλᾶν τὰ Μοναστήρια
Φ.— Βρὲ τί λὲς; Τὰ Μοναστήρια; Καὶ ποῦ πάν οἱ καλογέροι
Τιμοῦ λὲς, μορὲ, ποῦ τρόμος μ' ἔχει πιάσει, χασομέρη;
Μορὲ σᾶν τοὺς ξαπολύσουν εἰς τὸν κόσμον τὴν ἴα γένῃ
τρέχα κρύψου κακομοίρη, νὰ κρυφθῇς μέσ' τὸ βαγένη

Κ.— Ὁ Λευθέρης ἐπιμένει!
Φ.— Φτύσ' τὸν κόρφο σου βρὲ βλάκα κι' αὐτὸς ξέρει τί θὰ κἀνῃ
κάπου ἄλλου θὲ νὰ τοὺς βάλῃ

Κ.— Μπράβο, Φάπα μπεχλιβάνη!!

Φ.— Τότε θὰ τοὺς ἀφαιρέσῃ...

Κ.— Δὲν εἰξεύρω τί θὰ γίνῃ
Μὰ ἀλλοίμονον ἂν ἔλθῃ ἡ κακὴ στιγμὴ ἐκεῖνη,
ὅπως θάβγουν ἀπὸ μέσα, ποῦ διάγουνε κλεισμένοι
καὶ θὰ εἶν' ἀλαφιασμένοι

δὲν εἰξεύρω ἀπ' τὸ... φόβο μὴ κι' ἐγὼ ἀκόμα
Φ.— Τέλος πάντων πάντα τρέχει τὸ ἀπόλυτὸ σου στόμα
Δὲν σοῦ λέγω πῶς δὲν εἶναι ἕνας κίνδυνος σπουδαῖος
γιατὶ ὁ πειρασμὸς στὸν κόσμον τριγυρίζει πάντα ὠραῖος
καὶ τί τότε νὰ σοῦ κἀνῃ κι' ὁ καλόγερος ὁ νέος,
ποῦ περνᾷς καὶ τρέμεις ἅμα ἀπ' αὐτὸν τὸ πειρασμὸν!

Κ.— Ἐγὼ εἶπα κάτι... λίγο... μὰ σὺ... βγάνεις τὸν σκασμὸν...

Φ.— Πάψε βλάκα

Κ.— Σκάσε Φάπα γιατί ἄρπαξα τὸ στύλο

Φ.— Κι' ἐγὼ ἄρπαξα τὸ ξύλο... βάρα ντὲ, νὰ ἰδῆς, πῶς εἶνε
πῶς βαρῶ κι' ἐγὼ.

Κ.— Βαράω! τὸ λοιπὸν! καὶ τώρα... κρῖνε!

Φ.— Βρὲ μ' ἐτσάκισες σακάτη

Κ.— Στάσου, κάτσε καὶ τὴν πλάτη
νὰ σ' ἀργάσω λιγούλακι
γιὰ νὰ ξέρῃς πῶς μ' ἐμένα! τὴν συζήτησιν σᾶν πᾶνεις
τὰ καμόματα, ποῦ ξέρει, εἰς ἐμὲ νὰ μὴ τὰ κἀνῃς

Κάτω ἀπὸ τὰ Ψηλαλάνια εἰς τοῦ Μπέκου τὴν ταβέρνα
κάθε βράδυ ἢ παρῆς ὅλο τῶχουν πίνε, κέρνα
μὲ μεζέδες γλυκυτάτους καὶ κρασί ὠραῖο, φίνε
κι' ὅλο Μπέκο τοῦ φωνάζουν, πάντα ρίχνε γιὰ νὰ πίνε!

**Τὰς εὐχὰς μου πρὸς ἀγάμους
γὰ ἀρραβῶνας καὶ γὰ γάμους.**

Ἐνα λουλούδι ὀλόδροσο μικρὴ χαριτωμένη
ἢ Αὔρα τοῦ Καρούδη μας, γλυκειὰ καὶ πλουμισμένη
μὲ τὸν Γαρέζον ἄλλαξεν δακτύλιον ἀρραβῶνων,
ἔνα παιδί χροστῆς καρδιάς, γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ μὲ τόνον
συγχαίρω ὀλόφυχα θεομά κι' εὐτυχισμένοι νᾶναι
καὶ λουλουδένιοι οἱ δρόμοι τους παντοῦ ὅπου περνᾶνε!

Καὶ τὸν Τάσσο Καρχάνη ἐκ καρδίας τὸν συγχαίρω
δικηγόρον, φίλτατόν μου, καὶ ἰδιαίτερος χαίρω,
ποῦ κι' αὐτὸς ἤραβωνίσθη τὴν γλυκύτατη Μαρίνα
τοῦ φιλτάτου Σιληβανιώτη
καὶ τοὺς εὐχομαι καὶ τούτους εὐτυχεῖς γιὰ πάντα νᾶναι
καὶ παντοῦ τὴν εὐτυχία διαρκῶς νὰ συναντᾶνε
κι' ἢ Καμπάνα μὲ λουλούδια τέτοιο ρένουσα ζευγάρι
περιμένει τὰ κουφέτα νὰ τῆς στείλουν, νὰ τὰ πάρη

Μὰ θεομότατα συγχαίρω καὶ τὸ Χρῆστο τὸν Μπαρμπέρη
ποῦ, ὅπως βλέπω τὰ λουλούδια νὰ διαλέγη κι' αὐτὸς ξέρει
κι' ἀρραβῶνα ἔχει δώσει μὲ τὴν ὡμορφη Κατίνα
μὰ γλυκεῖα χαριτωμένη καὶ τοὺς στέλλω ρόδα κρῖνα
γιὰ νὰ κάμουνε καὶ τὸ γάμο εὐτυχῆ, μαζῆ μὲ 'κεῖνα!

**Πρὸς Χαράλαμπεδες ἐτώρα
τὰς εὐχὰς μου καὶ τὰ δῶρα**

Τὸ Χαρίλαον Λινάρδον τὸν Ἐφέτην χαιρετῶ
γεραρὸν εἰς τὸ καθήκον μὰ καὶ τὸν χειροκροτῶ
καὶ τοῦ εὐχομαι τοὺς χρόνους εὐτυχῆς νὰ τοὺς χιλιάση
μὰ νὰ ἴδω καὶ τῆς χαραῖς του μαζῆ στ' ἄλλο του γιορτάσι

Τὸν Χαράλαμπον Χαρόνην ἱατρὸν κι' αὐτὸν συγχαίρω
ποῦ μὲ φήμην τόνε ξέρω
καὶ τοῦ εὐχομαι τοὺς χρόνους γὰ περάση εὐτυχισμένους
μὰ καὶ πάντα κερδισμένους

Τὸν Μπίκο Σοφιανόπουλον εὐχὴν τοῦ στέλλω μίαν
νὰ πάρη τοῦ πατέρα τὴν φήμην, πελατεῖαν
μὰ καὶ νὰ πάρη ὡμορφη, καὶ γρήγορα, κυρίαν.

Στὸν Χαράλαμπον Καγιάφαν στέλλω εὐχὴς μὲ τὸ στουβάλι
κι' εὐχομαί του νὰ τοῦ βγοῦνε καὶ στὸ Γιάννη του χαλάλι

Εἰς τὸν Πακαγιαννόπουλον Χαράλαμπον σ' Ἀθήνας
στέλλω λαγούς καὶ πέρδικας κι' ἀπὸ κρασί λαγίνας
εὐχόμενος χρόνια πολλὰ εὐτυχισμένα καὶ καλὰ

Ἀποστέλω τὰς εὐχὰς μου κι' στὸν Μπίκον Καρβελᾶ
κι' εὐχομαι νὰ ζήση χρόνιαχίλια χρόνια καὶ καλὰ

Εἰς τὸν Χαρ. τὸν Βαριμπότην θέλω πάντοτε χαραῖς
μὲ χαράν νὰ δοκιμάζη
κι' Καμπάνα στὴ γιορτῆ του τὰς εὐχὰς τῆς τοῦ ἐκφράζει

Εἰς τὸν Λάμπην Γιαννακόπουλον μετὰ τῆς χαρᾶς ἀφθόνου
εὐχομαί του παντρεμμένον νὰ τὸν χαιρετῶ τοῦ χρόνου

Εἰς τὸν Παπαθανασίου τὸν Χίς - Μάστερ στέλλω ρόδα
στὴν αὐριανὴ γιορτῆ του κι' εὐχομαί του πολλὰ χρόνια

Στὸν Χαράλαμπον τὸν Ράντον εὐχομαι πολλὰ τὰ ἔτη
καὶ ποτέ νὰ μὴ τὸν ἴδω κι' αὐτὸν νάχει ἕνα σεκλέτι

Στὸν Χαράλαμπον Μπονάνον εὐχομαι νὰ παχαίνει
νὰ χονδραίνει κι' ὅλο ἕνα νὰ γελᾷ νὰ ξανασαίνει
καὶ νὰ χαίρη τὸν μικρόν του, πόυ μὲ τὸ ποδήλατό του
κι' εὐχομαι νὰ μὴ τὸν κάμη γιὰ νὰ βρῆ τὸ διάβολό του

Εἰς τὸν Χαρ' Μακρυγιάννην π' εἰς Βραχνεῖκα γιορτάζει
ἢ Καμπάνα τὰς εὐχὰς τῆς στὴ γιορτῆ του τοῦ ἐκφράζει
μὰ ὅταν ἔρχεται στὴν Πάτρα κάποιε .. φίλο ἄς μὴ πειράζη

Εἰς τὸν Χαρ. Καλομαμᾶν ἐν Μεσολογγίῳ μένει
τὰς εὐχὰς τῆς ἢ Καμπάνα ζωηρᾶς τοῦ ἀποστέλνει
καὶ τοῦ εὐχετ' εὐτυχίαν διὰ πάντα νὰ τοῦ φέλνη

Στὸν Λαλάκη Κανελοπούλον τοῦ φιλτάτου μου νουνοῦ
τοῦ σπουδέου Λυκειάρχου, καὶ γνωστοῦ μὰ καὶ τρανοῦ
ζωηρᾶν τοῦ ἀποστέλλω τὴν εὐχὴν μου μόνον μίαν
νὰ γιορτάζη μ' εὐτυχίαν μὲ τὴν εὐμορφη κυρίαν.

Στὴν Χαρίκλειαν Σταθάτου τὴ μικρούλα καὶ τσαπίνα
π' ἂν καὶ εἶναι μικρουλίτσα, μὰ χορεύει ὅμως φίνα
ρόδα στέλλω στὴ γιορτῆ τῆς γιατί εἶν' καὶ τσαλαπίνα!

Καὶ στὸν HARRY τὸν CARALI ποῦ ἐν τῇ Ἀμερικῇ
ἐορτάζει τὴν εὐχή μου ἀποστέλω ὡς ἐκεῖ
καὶ τοῦ εὐχομαι ζευγάρι διαρκῶς νὰ εὐτυχῆ

**Μιὰ εὐχὴ καὶ εἰς τὸν Τάσση
ποῦ τὸν εὐχαμε ξεχάσει**

Στὸν Τάσσον τὸν Βγενόπουλο εὐχὰς μὲ τὸ στουβάλι
κι' ἄς συγχωρῆ τὸ λάθος ματ, π' ἐγίνη σ' αὐτὸν πάλι,
μὰ δὲν τοῦ στέλλω λούλουδα, πουλιὰ γιὰ τὴ γιορτῆ του
ἀλλὰ εὐχὴ γιὰ νὰ εὐρῆ ταχέως τὴν καλή του.

**Καὶ στὸν Πάνον, ποῦ στὸν Πύργον ἐορτάζει
«ἢ Καμπάνα» τὰς εὐχὰς τῆς, τοῦ ἐκφράζει,**

Τὰς θερμὰς εὐχὰς μου στέλλω εἰς τὸν Μαρινόπουλον Πάνον
δικηγόρον φημισμένον ἀληθῶς καὶ ὄχι πλάνον
κι' ἀφοῦ μ' ἐπίασαν ἢ κρίσις, καὶ δὲν ἔχω νὰ τοῦ στείλω
ἄς μοῦ στείλῃ αὐτὸς ἐμένα ἕνα ρόδον ἢ καὶ ξύλο!

Στῆς Παναχαϊκῆς μας τὸν χορὸν
κανένας νὰ μὴ λείψη
ἀπόλαυσις ἐξαιρετος σ' αὐτὸν
σουπρίζ ἕως τὰ ὕψη
ὡραία διακόσμησης σπανία
ἀπὸ τοῦ Ἀτζαρίτη τὴν μανία
μὰ κι' ἕνα μυστικὸ, ποῦ τό κρατῶ
μὰ ἔλλα ποῦ καὶ θέλλω νὰ τὸ εἰπῶ
γιατὶ ὁ Τέμος μ' ἔδεσε : Μπορῶ;
κὲ, ἀκόμη ἕνα μεγάλο μυστικὸ
ὅπου σφιγκτὰ στὰ χεῖλη μου κρατῶ,
ποῦ.. δηλαδὴ τὰ...θέλω νὰ τὸ πῶ
μὰ ὁ Τέμος μ' ἔχει πλάσει τὸ λαϊμὸ !

Τῆς Ἄννας Γαλανόπουλου συλλυποῦμε τοὺς οἰκείους
π' ἀπεδήμησεν ἐσχάτως στὰς ἀγκάλας τοῦ Κυρίου
στὴν φιλτάτην Ἀχαΐαν
κι' εὐχομαί τους ἐκ Κυρίου διαρκῆ παρηγορίαν.